

РЕШЕНИЕ

№ 6460

гр. София, 30.11.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в публично заседание на 13.11.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **7812** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

1

4

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК.

Образувано е по жалба на П. И. Ж. от [населено място] срещу Заповед № РО20/-869/20.07.2012 година на Ректор на СУ"Св. К. О.", с която последният наложил на П. И. Ж. наказание- отстраняване от университета.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди се, че в заповедта липсва описание на нарушението и на действителните обстоятелства, още повече, не става ясно кога, къде и по какъв начин, с какви действия или бездействия е осъществил соченото нарушение, като липсва и словесно описание на нарушението. Сочи се ще, че при издаването на заповедта е допуснато съществено процесуално нарушение, защото той не е изслушан от Декана, в какъвто смисъл са нормите на чл.137, ал.3 от Правилника за устройството и дейността на СУ"Св. К. О.. Иска се отмяна на заповедта.

В съдебно заседание, оспорващият П. И. Ж., редовно и своевременно призован, се явява лично и с адвокат С. редовно упълномощена, която поддържа жалбата на заявените основания и моли оспорената заповед да бъде отменена. Подробни съображения развива и в представената по делото писмена защита.

Ответникът по оспорването- Ректор на СУ"Св.К. О.", редовно и своевременно

призован, се представлява от юрисконсулт К.,редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и желае същата да бъде отхвърлена.

Административен съд София-град,след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите и възраженията на страните,при условията на чл.142, ал.1 АПК,вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложените към административната преписка писмени доказателства, се установява, а и между страните няма спор, че оспорващият е студент „ Магистърска програма”Образователен мениджмънт” задочна форма на обучение.

На 02.07.2012 година ,оспорващият депозирал жалба до Ректора на СУ”, в която подробно посочил какво точно се е случило на изпита на 01.07.2012 година и поискал своевременно решаване на проблема му.

На 03.07.2012 година Р. на СУ изпратил по компетентност подадената жалба от страна на Ж. на Декана на С. университет.

На 03.07.2012 година е проведено заседание на Деканския съвет на Факултета по педагогика, на което след обсъждане на възникналата ситуация по време на изпит по „М. на класа”, обсъждане на Докладната записка от доц- доктор С. Н. позицията на М. В. и Д. Т. И. е взето Решение студентът П. Ж. да бъде отстранен от университета.

След вземане на решението е депозирал Докладна записка до Ректора на СУ по повод взетото решение.

На 20.07.2012 година, ответникът по оспорването издал оспорената Заповед № РО20/-869, с която наложил наказание на П. И. Ж. – отстраняване от университета.

По делото са приложени всички доказателства събрани в хода на административното производство.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.149,ал.1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.Разгледана по същество,същата се явява основателна. Съображенията за това са следните:

Оспорената Заповед №РО20-869/20.07.2012 година на Ректора на СУ”Св.К. О.” ,представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност,по критериите,визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове. При преценката, съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма,спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган- това е Р. на СУ, на когото изрично по силата на чл.137,ал.4 от Правилника за устройството и дейността на СУ е предоставено правото да налага наказанията на студентите за виновно неизпълнение на задълженията им. Заповедта обаче не съдържа предвидените в чл.59, ал.2 от АПК задължителни реквизити- липса означение на фактическите и правните основания за издаването и, не е посочено кога е извършено нарушението, кои са нарушените разпоредби ,а отделно от това заповедта е и вътрешно противоречива.

При издаването на заповедта, ответникът по оспорването е нарушил процесуално правните разпоредби, което е довело и до нарушаване на материално правните.

В Правилника за устройството и дейността на СУ са визирани правата и и

задълженията на студентите, както и редът за налагане на наказания. Последните според чл.137 от Правилника са забележка, предупреждение за отстраняване и отстраняване от университета. Наказанията се налагат от Ректора но по предложение на Декана на факултета ,в който учи студентът, като преди да изготви Доклада до Ректора , деканът е длъжен да изслуша студентът или да приеме писмените му обяснения и да изясни случая от фактическа страна.

В настоящия случай, от доказателствата по делото не може да се установи наличие на спазена процедура по изслушване на студента,респективно на това за приемане на писмените му обяснения по повод възникналата ситуация при провеждане на изпит ,положен от страна на Ж.. На твърдяното заседание на Деканския съвет,са единствено обсъдени доводите на останалите участници в изпитния процес, но не и на оспорващия- той нито е бил поканен за изслушване, нито е бил изслушан ,респективно на това не му е предоставена възможност да представи писмени обяснения по случая ,което винаги и безусловно е съществено процесуално нарушение, ограничаващо правото на защита на наказаното лице и е самостоятелно основание за отмяна на заповедта.

Наред с това ,самата заповед е немотивирана и вътрешно противоречива- в нея не е посочено на коя дата, при какви обстоятелства е извършено нарушението, виновно ли е извършено от страна оспорващия, кои са нарушените разпоредби. Посоченото в заповедта по време на изпит е проявил вербална агресия, съчетаваща обидни думи, квалификации, обвинения, заплахи, е далеч от представите за време, място и начин на извършване на нарушението. Не са посочени и конкретните разпоредби, които студентът е нарушил -в заповедта е посочено, че студентът с поведението си демонстрира неспазване на установените правила за поведение и вътрешен ред в университета, още повече, че с деянието си студентът не може да наруши всички разпоредби на Правилника за устройството и дейността на университета, защото в този Правилник има разпоредби ,които касаят организационната структура на Университета и студентът няма как да бъде субект на задължения ,които не му се следват. На следващо място, в заповедта ту е посочено ,че е нарушил трудовата дисциплина, ту Правилата за поведение и вътрешен ред в Университета, да не говорим, че няма как студентът да е извършил нарушение на трудовата дисциплина, защото Ж. не е страна по трудово правоотношение с Университета, а представеният Правилник за вътрешният трудов ред, касае работодателя и служителите по трудово правоотношение, техните парва и задължения и от неговото приложно поле са изключени студентите, техните права и задължения. Наред с това, в заповедта не е посочен за какъв срок се отстранява студентът. По силата на чл.74,ал.2 от Закона за висшето образование отстраняването от университета като наказание се налага винаги безусловно за определен срок и то при визираните в тази хипотеза обстоятелства,които в случая изобщо не са налице. Фактът, че в Правилника за устройството и дейността на СУ не е посочен определен срок, това не освобождава от задължението Р. на СУ първо да познава Закона за висшето образование, а на второ място- да посочи за какъв срок се отстранява студентът. Отстраняването ,за разлика от отписването трае за определен период от време и не може да продължи неограничено, какъвто е процесният случай.

Всичко това сочи на незаконосъобразно налагане на наказанието на оспорващия, а от там и до отмяна на заповедта.

Претенцията на оспорващия за заплащане не разноси е неоснователна,

защото същата е заявена след приключване на устните състезания и то в писмените бележки, депозираны по делото на 16.11.2012 година. Устните състезания са крайният момент, в който страните могат да заявят претенциите си за присъждане на разноски.

Воден от горното и на основание чл.172,ал.2 АПК, Административен съд София-Град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед № РО20/-869/20.07.2012 година на Ректор на СУ"Св. К. О.", с която последният наложил на П. И. Ж. наказание- отстраняване от университета.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК,ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото,съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК,

СЪДИЯ:

АДМИНИСТРАТИВЕН